Sina Sofer
Ik ben van de oorsprong dat ik van de oorsprong ben
Nederlandse versteling

Magazine

Sina Sofer (1980) is de Iraaiaan-Nederlandse Turkse Perzische dichter en schrijfster van de Nederlandse literatuur en van meer dan twintig boeken. Ik ben van de oorsprong dat ik van de oorsprong ben beschrijft de ervaringen van de Perzische dichter en schrijfster Sina Sofer, die samenleeft met zijn Nederlandse vrouw en zoon in Amsterdam-Noord. Ik ben van de oorsprong dat ik van de oorsprong ben is een autobiografisch van de oorsprong dat van de oorsprong dat van de oorsprong dat

Sinbad
Sinbad, die verbrande vreemdeling, heer van ontelbare verdoemde schepen en bijna-fatale ontsnappingen, zowel een schurk als een onder een ongunstig gesternte geborene, was joviaal en genereus en gewelddadig. Hij was ongeïnteresseerd in het geheel, tevreden wanneer hij slechts één kostbaar juweel wist mee te brengen. Hij was verslaafd aan flinterdunne overlevingskansen en het eeuwig najagen van horizonten, zowel gekweld als bevoordeeld. De grafrover Sinbad die in verse aarde groef en de duisternis inging, was in staat om een zachte sombere taal te spreken die de nacht nabootste. Zijn naam betekende “degene die ’s nachts alles wint en overdag alles weer verliest”. De uitdrukking “alle reizigers zijn leugenaars” wordt aan hem toegeschreven.

Sinbad groeide op in het Duisternisdistrict in Bagdad. Nadat hij door valse vrienden zijn fortuin had verkwanseld, werd hij door de maan geroepen om op avontuur te trekken, maar het was zijn lot dat zijn zeil amper wind zou vangen. Al snel raakt hij gescheiden van zijn scheepsmaten, zijn vaartuig aan flarden, en bleef hij stuurloos achter in het midden van de oceaan of strandde hij alleen op eilanden en stierf van de blootstelling of de dorst. Vervolgens aasde hij op het nest van de duivelse vogelman die de ingeboren hitte van levende lichamen kon ruiken. Ontvoerd door de olifantdjinn, vier keer verkocht als slaaf, omgaand met machtige kaliefen en gevangen genomen door de Oude Man van de Zee werd Sinbad zelfs ooit begraven tussen zijn dode geliefden.

Er wordt gezegd dat Sinbad in het jaar 930 een schatkist verwierf die bestond uit astronomische uurwerken, automaatklokken, rekenmachines, optische pendels en vooral een magnetisch kompas dat zijn leven redde in de Vallei van de Diamant. Hij meldt dat de kist bij de bezittingen zat van een demon die Ephedemonia heet en die in het Arabisch bekend staat als Tenneyn. Voor het eerst waargenomen door Mulla Ibn-e-Helal en verhaald in het bestiarium van Zakariya Qazwini bestaat er een demon aan de rand van de Maghrib die bevalt onder de zon, sterft aan het eind van de dag, waarna haar nakomelingen weer zwanger worden, groeien en opnieuw baren om de volgende dag te sterven. Volgens Sinbads versie van de feiten werd hij eerst door de demon gevangen genomen als proefpersoon voor haar wetenschappelijke experimenten. Maar later meldde Sinbad dat hij haar labassistent werd om een manier te vinden om de kist te stelen en haar te doden. Alle apparaten in de kist waren in feite uitvindingen van de demon. Het was gebruikelijk in Transoxanië van het eerste millennium na Christus dat demonen zich bezighielden met astronomie, techniek en de nieuwe meteorologische wetenschappen van die tijd. Uitgeput door haar vrij korte dagelijkse levensloop was Tenneyn als biologisch wezen inderdaad onsterfelijk. Ze trachtte zichzelf vele tientallen jaren zo te kalibreren dat ze aan het eind van elke dag haar herinneringen aan haar kind kon overdragen, zodat ze haar leven en werk kon voortzetten en daarbij een geheugen en ervaring zou opbouwen. Ze gebruikte Sinbad eerst als middel, als een herinneringsinstrument, een levend geheugensteuntje om iets te construeren dat Sinbad “geheugenmontages” noemde. Een uitgewerkte machine, gemaakt van vallende lichamen en gespannen snaren, werkte met de drijfkracht van de noordenwind getransformeerd tot geheugen. Sinbad schrijft in zijn dagboeken over Tenneyn: “Want haar tijdloosheid was een innerlijk mijmerend landschap geworden. [...] Ze beschikte over een lyrische gemoedstoestand die gegrepen werd door een moment dat plotseling grenzeloos en ongebreideld leek.”

Sinbad was degene die zich bevrijdde van het idee van de ondermaanse wereld en naar de planeet Saturnus trok. De ondermaanse theorie van het universum werd ontwikkeld door Ibn-e-Muqanna. Het was het idee van de geocentrische kosmos onder de maan als grens van het universum. Sinbad toonde dat er een belangrijkere grens bestaat tussen de natuur en de hemel, dat er meer is tussen het onomkoopbare en het omkoopbare. Zijn kineto-maniakale verbeelding bracht hem ertoe om naar edelsteenbuien en diamantregens te zoeken die op Saturnus neersloegen. In tegenstelling tot het aardse diamantmodel dat door conventionele dieven van onderuit moest worden gedolven, leerde Sinbad om opwaarts te ontginnen en de volgorde der dingen om te keren. Uit zijn aantekeningen en dagboeken tijdens zijn reis naar Saturnus weten we dat bliksem, methaan en grafiet onder extreme luchtdruk onweersteegpatronen creëren die diamantregens

voortbrengen. Het planeetoppervlak van Saturnus is bezaaid met ongepolijste hagelstenen die uiteindelijk tot een vloeibare koolstofzee smelten, zoals Sinbad het omschrijft.

Sinbad stelde voor dat lucht het lievelingsvehikel is van de geest, dat de lucht de levensadem overbrengt en door demonische geesten wordt gebruikt als middel om materieel effect te sorteren. In al zijn onherleidbare kwalitatieve variëteit is de wind de uitdrukking van die drijfkracht. En het is de weerklinkende geest van het instrument van de wereld om nauwkeurig ingeschat te worden. We weten niet zeker hoeveel van zijn ideeën in feite geplagieerde ontdekkingen van Tenneyn zijn, aangezien er nergens anders melding wordt gemaakt van haar onderzoek. Alleen van haar fysionomie. De techniek van het schatten van de snelheid van een schip wordt correct toegeschreven aan Sinbad. Je moet een houtblok met een touw eraan overboord gooien en meten hoeveel touw er binnen een bepaalde periode overboord is gegaan om je snelheid op zee te meten. Zijn dood is onduidelijk. Sommige bronnen, waaronder Hesem Ibn-e-Adi, geven aan dat hij aan de rand van Maghrib naar de maan keek en dat een pijl hem plotseling recht in de mond raakte, vanuit het niets. Hij was op slag dood.